

I

*J*e moeder is dood, Bethanie. Het wordt tijd dat je dat onder ogen ziet. Je kunt er niet eeuwig voor weglopen.' Een lange, knappe man met een verweerd gezicht spreekt de verpletterende boodschap uit. Ondertussen zien we het gezicht van een klein meisje vertrekken alsof ze door een hevige emotie van binnenuit oplost. Haar verdriet vermengt zich met razernij, waardoor haar ogen opeens lijken te vonken. Ze loopt een stukje achteruit en rent dan hard weg. Hij gaat niet achter haar aan. Ze draait zich één keer met een nijdige, vastberaden blik naar hem om.

'Ik háát je!' schreeuwt ze, en we zien dat ze het meent. Ze loopt op blote voeten en draagt een blauwe katoenen jurk. Haar blonde haar is verward, haar verfijnde, cameeachtige trekken zijn volmaakt en haar woedende ogen staan vol tranen. Ze is nietig, broos en elfachtig, maar ze bezit een innerlijke kracht die niet door zijn woorden kan worden aangetast. Ze probeert zijn boodschap te ontvluchten en rent zo hard en zo ver mogelijk van hem vandaan. Hij kijkt haar kwaad na, maar ontspant zich zodra ze tussen een groepje bomen verdwijnt. Alle spanning glijdt uit hem weg. Het boselfje komt

met een brede grijns tussen de bomen vandaan en huppelt op haar blote voeten over het veld naar hem toe. Een handjevol toeschouwers applaudisseert.

Een wat slonzige vrouw in een gescheurde spijkerbroek en een t-shirt roept: 'Perfect!' Het mooie blonde kind maakt gevleid een overdreven buiging en wordt omringd door de andere acteurs. Haar naam is Emma Watts en ze is de jongste actrice in *De Clan*, een succesvolle televisieserie over een machtige familie in de Pacific Northwest. Emma is onlangs negen geworden en speelt al twee jaar mee in de serie. Haar moeder komt met een tevreden blik aanlopen als Emma en de acteur die haar vader speelt terug naar hun trailers wandelen, op de voet gevolgd door crewleden die verantwoordelijk zijn voor het geluid, de kostuums, de make-up en het haar. De regisseur overlegt met een assistent.

'Goed gedaan, Em,' zegt Emma's moeder, Paige Watts. 'Fijn dat we die scène gisteravond nog hebben doorgenomen, hè?'

Met een onverschillige blik haalt Emma haar schouders op. 'Ja, hoor. Ik heb tijdens het rennen mijn kauwgom doorgeslikt.' Haar moeder heft haar ogen ten hemel.

'Geen kauwgom op de set! Dat weet je best. Je kunt erin stikken.'

'Ik ben niet gestikt.' Emma is een intelligent meisje, en sinds ze op haar zevende in de serie ging meespelen, is ze een van de meest gevierde kindsterretjes op tv geworden. Ze is een natuurtalent, een geboren actrice. Door haar televisiewerk moest ze van school af, en nu krijgt ze op de set les van Belinda Marshall, een mooie Afrikaans-Amerikaanse vrouw met een scherpe geest en een warm hart. Belinda heeft in Californië haar lesbevoegdheid behaald, en daarnaast speelt ze korte rolletjes in andere series en spreekt ze voice-overs en reclamespotjes in. Ze wil actrice worden en heeft daar het talent en het uiterlijk voor. Haar voorouders kwamen uit

Ethiopië en ze heeft iets koninklijks over zich. Emma mag Belinda graag, maar ze heeft liever niet te veel huiswerk, want daar heeft ze geen tijd voor op avonden dat ze veel tekst voor de volgende dag moet leren. De serie eist zoveel van haar dat een gewone school niet haalbaar is.

Paige houdt alle aspecten van haar dochters carrière in de gaten. Zij regelt de afspraken met de stemcoach, de acteercoach, de spraakcoach en de dansschool. Emma zit op hiphop, tapdans en ballet, en ze heeft een prachtige zangstem. Paige heeft haar eigen acteercarrière nooit van de grond zien komen, maar het is voor iedereen duidelijk dat Emma ooit een grote ster zal worden. Ze geeft haar moeders leven zin, een richting en een doel. Emma's carrière begon al toen ze een baby was, omdat Paige haar vlak na haar geboorte aanmeldde bij een modellenbureau. Van Paige moest Emma al op haar zesde beginnen met acteren, en binnen een jaar kreeg het meisje de rol van het jongste kind in *De Clan*. Er spelen nog twee kinderen mee in de serie: Adam Weiss, die de rol van Emma's twaalfjarige broer heeft, en Virginia Parker, die inmiddels zestien is en Emma's veertienjarige zus speelt. Virginia heeft net een GED-certificaat behaald, het equivalent van een middelbareschooldiploma, maar net als Emma en Adam krijgt ze op de set les van Belinda. Kindersterretjes hebben geen tijd om naar school te gaan of speelafspraken te maken. Hun enige vrienden zijn de andere acteurs. Het leven op de set is intensief, want het werk komt op de eerste plaats en hun jeugd pas op de tweede. Paige weet hoeveel inzet het acteursleven vraagt, en ze weet ook dat Emma haar dankbaar zal zijn als ze met een filmrol haar eerste Oscar wint of voor de serie een Emmy krijgt.

Op dit moment staan ze voor een belangrijke beslissing. Er is Emma een hoofdrol in een Broadway-musical aangeboden. Ze heeft er de stem en het talent voor, en de grote vraag is

welke keuze het beste zal uitpakken voor haar carrière: in de serie blijven of de overstap naar Broadway wagen. Met de rol in New York zou ze een Tony kunnen winnen, maar voor haar rol in *De Clan* zou ze een Emmy of een Golden Globe kunnen krijgen. Uiteindelijk zal Paige de knoop doorhakken, want zij is altijd degene die beslist. Emma wil in L.A. blijven, maar Paige heeft nog geen keuze gemaakt. Emma's carrière beheerst hun hele leven. Met haar verfijnde blonde schoonheid lijkt Emma veel op haar moeder, maar Paige heeft nooit het talent van haar dochter gehad. Ze heeft haar eigen acteer-carrière jaren geleden opgegeven en zich op die van Emma gestort zodra het meisje oud genoeg was om aan een loopbaan te beginnen.

Ze stammen af van Hollywood-royalty. De moeder van Paige, Elizabeth Winston, was de grootste filmster van haar tijd. Tijdens haar jeugd zat Paige – als dat mocht – altijd op de filmset naar haar moeder te kijken. Zij en haar oudere zus Whitney zijn door kindermeisjes grootgebracht. Hun moeder was altijd ergens aan het filmen. Liz Winston was een legende, een icoon, een van Hollywoods mooiste, meest talentvolle actrices. Ze won twee Oscars voordat ze – veel te vroeg – op haar vierenvijftigste overleed. Haar dood bracht Paige hevig uit haar toch al broze evenwicht. Ze was toen vierentwintig en probeerde zelf een carrière op te bouwen, maar ze viel niet genoeg op tussen al die andere jonge acteurs in L.A. Haar vader, Bill Watts, vertelde haar botweg dat ze niet goed genoeg was en dat ze een andere manier moest zoeken om haar talenten te benutten. Hij wist heel zeker dat ze nooit zo'n beroemde, geliefde actrice zou worden als haar moeder. Haar moeder had op het scherm en het witte doek gestraald, en Emma had die gave ook. Paige had uiteindelijk onder ogen gezien dat ze hun talent niet had, maar na Emma's geboorte had ze haar doel in het leven gevonden.

Bill Watts was de belangrijkste filmimpresario van zijn tijd geweest. Hij had Liz ontdekt en elk aspect van haar carrière briljant uitgestippeld en onder controle gehouden. Toen hij haar voor het eerst zag, wist hij dat hij een actrice met een ongekennde schoonheid en een zeldzaam talent had gevonden. Hij had alleen maar goede beslissingen voor haar genomen, en Liz hing aan zijn lippen. Ze trouwden toen Liz vijfentwintig was en Bill zestig, en binnen de kortste keren was ze zijn belangrijkste cliënt geworden. Ze nam geen enkele beslissing zonder hem. Hij bepaalde zorgvuldig elke stap die ze zette.

Op haar achtentwintigste kreeg Liz hun eerste kind, Whitney, en ze nam een halfjaar vrij voordat ze haar volgende filmrol aannam. Paige kwam twee jaar later, toen Liz een nóg grotere ster was geworden en geen tijd had om thuis bij haar baby te blijven. Het enige wat Paige tijdens haar jeugd had gewild, was de aandacht van haar ouders, maar die kreeg ze niet vaak. En ze verlangde ernaar om net zo'n grote ster als haar moeder te worden.

Haar zus Whitney taalde daar totaal niet naar en had een hekel aan alles wat met Hollywood te maken had. Ze wilde absoluut niet leven zoals haar ouders. Paige wel; het was haar grote droom, en Emma had die droom uiteindelijk voor haar gerealiseerd. Paige wist inmiddels dat ze haar moeders talent miste, maar dat ze haar vaders oog voor talent had geërfd. Ze regelde alles rondom Emma's carrière, net zoals haar vader dat voor haar moeder had gedaan. Liz koos niet eens haar eigen ontbijt uit, laat staan haar filmrollen. Hij nam alle besluiten voor haar, net zoals Paige elke beslissing voor Emma nam. Het enige verschil was dat Emma nog een kind was. Liz was al een volwassen vrouw geweest toen Bill haar carrière en haar leven ging regelen.

'Goed werk vandaag, kleintje.' Charlie Daly, de acteur die Emma's vader speelde, liep voorbij en aaide haar over haar

bijna witblonde haar. 'Gelukkig hoefde ik je vandaag niet te achtervolgen tot in een boom,' liet hij erop volgen. Ze moesten allebei lachen. 'Klopt het dat je de rest van de dag niet meer hoeft te werken?' De hele cast was dol op Emma, die hun mascotte was geworden. Emma was een slim meisje dat altijd voor haar mening uitkwam. Ze gaf haar ogen goed de kost en was behoorlijk vroegwijs omdat ze altijd met volwassenaars omging.

'Ja, maar ik moet nog naar school,' zei ze mistroostig. Ze waren inmiddels bij hun trailers aangekomen.

'Denk maar niet dat ik in die treurige toon van je trap, want jij kunt Belinda om je vinger winden. Als jij zegt dat je voor morgen veel tekst moet leren, hoef je van haar geen huiswerk te maken. Ik heb het je zien doen.' Hij had haar door. Emma schaterde het uit, maar keek ook bezorgd in de richting van haar moeder.

'Verraad me alsjeblieft niet,' fluisterde ze tegen hem. De waarheid was dat haar moeder haar ook doorhad, maar dat Paige Emma's tekst belangrijker vond dan haar huiswerk. Tot nu toe had Emma nog nooit achtergelopen, maar mocht dat wel ooit gebeuren, dan kon ze die achterstand volgens Paige later wel inhalen. Ze was even ver als alle andere kinderen van haar leeftijd en liep met lezen zelfs een klas voor. Ondanks haar eigen acteerambities deed Belinda haar werk als lerares plichtsgetrouw, en iedereen op de set had respect voor haar. Af en toe had ze een aanvaring met Paige, die niet wilde dat Emma afspraken met haar acteercoach of spraakcoach zou missen, maar het lukte Emma altijd om haar werk af te krijgen. Het enige waarvoor ze geen tijd had, was omgaan met kinderen van haar leeftijd. Als ze al spelletjes deed, was dat met volwassenen. Sinds Charlie haar had leren schaken, slaagde ze er soms zelfs in hem te verslaan. Hij vond haar ongelooflijk slim en ijverig, en was net als Paige van mening

dat ze het nog ver zou schoppen. Acteren beheerste haar hele leven, het zat haar in het bloed. Het familietalent had een generatie overgeslagen, maar het was volop aanwezig in Emma. Paige deed er alles aan om dat talent te voeden. Op de set was het geen geheim dat een kindsterretje geen fanatiekere moeder kon hebben dan Paige. Een paar van Emma's medespelers hadden medelijden met haar, omdat ze nooit kind mocht zijn en door haar moeder behoorlijk onder druk werd gezet. Emma leek er echter niet onder te lijden. Sommige lessen vond ze echt leuk, zoals het hiphoppen en de balletlessen. Ze klaagde soms dat haar spraaklessen saai waren, en ze vond haar acteercoach gemeen als ze een bepaalde scène steeds moest overdoen, maar de coach verstond zijn vak. Emma vergat bijna nooit haar tekst en maakte minder fouten dan de meeste volwassen acteurs met wie ze werkte. Vaak kende ze hun tekst net zo goed uit haar hoofd als die van haar eigen rol.

In de trailer zat Belinda al klaar met rekenhuiswerk dat nagekeken moest worden. Emma kreunde toen ze haar zag. Paige bestelde een lunch voor haar om te zorgen dat ze meteen konden beginnen. Die middag had Emma balletles en die avond kreeg ze spraakles, wat extra belangrijk was als Paige zou besluiten dat Emma de rol op Broadway moest nemen. Alles was onderdeel van een zorgvuldig uitgestippeld plan. Elke beslissing over Emma's werk werd weloverwogen genomen. Paige ging een paar mensen terugbellen en Emma begon met Belinda aan de rekenles. De Broadway-producer had twee berichten achtergelaten, die Paige met gesloten ogen even op zich liet inwerken. Ze had nog geen besluit genomen. Ze kon zich geen fout veroorloven. Het was een ingrijpend besluit om een rol in een succesvolle televisieserie op te geven, maar het was ook een grote stap om op je negende in een Broadway-productie met bekende acteurs te kunnen schitteren. Paige vroeg zich af wat haar vader zou hebben gedaan. Die vraag kwam

terug bij elke stap die ze zette, want in haar ogen was haar vader onfeilbaar geweest. Haar moeders weergaloze carrière was daarvan het bewijs. Paige wilde dat Emma net zo'n grote ster zou worden als haar oma. Ze wist dat dat haar grootste prestatie zou zijn, net zoals haar moeders succes de grootste prestatie van haar vader was geweest.

Emma's carrière was een voortdurende bron van onenigheid tussen Paige en haar oudere zus Whitney. Dat was al zo sinds Emma als baby van zes maanden haar eerste modellenopdracht had gekregen. Whitney vond dat Paige haar dochter uitbuitte, en hoe ouder Emma werd, hoe meer bezwaren Whitney tegen het werk had. Ze verweet Paige dat ze haar kind gebruikte om haar eigen leven invulling te geven. Volgens haar viel dat bijna onder kindermishandeling, en ze vond dat Paige Emma van haar jeugd beroofde en haar een normaal leven ontnam.

'Onzin,' pareerde Paige. 'Kijk nu eens naar haar: ze is op haar negende een ster, iedereen is dol op haar en ze vindt het heerlijk om in de serie mee te spelen. Vind je dat papa mama heeft mishandeld door haar carrière voor haar uit te stippelen?' Ze hadden er vaak ruzie over en stonden lijnrecht tegenover elkaar. Whitney had het altijd vreselijk gevonden dat zij en Paige kinderen van een beroemde filmster waren. Paige had dat juist geweldig gevonden – tenminste, dat zei ze nu. En ze had hun vader aanbeden, terwijl Whitney al zijn fouten zag.

'Mama kreeg op haar tweeënvijftigste alzheimer en is op haar vierenvijftigste gestorven. Tweeënvijftig is wel erg jong om alzheimer te krijgen. Heb jij je nooit afgevraagd of dat misschien kwam door de druk die papa dertig jaar lang op haar uitoefende? Ze had geen leven. Ze maakte de ene film na de andere en won twee Oscars. Ze had nooit tijd voor vrienden, want ze ging alleen maar om met de mensen met wie ze

werkte. Ons zag ze bijna nooit, omdat ze altijd ergens aan het werk was. Mama deed precies wat papa haar opdroeg, en jij herhaalt dat patroon bij Emma. Vind je dat niet alarmerend? Ben je niet bang dat ze je gaat verwijten dat je haar jeugd van haar hebt afgepakt?’

‘Als ze mama’s roem evenaart of zelfs overtreft, zal ze me dankbaar zijn. Door alle social media betekent roem tegenwoordig nog meer dan vroeger. Tegenwoordig ben je een wereldster en gaat alles veel sneller.’

‘Vroeger had je ook wereldsterren,’ hielp Whitney haar herinneren. Liz was destijds een icoon geweest, net als Elizabeth Taylor en Rita Hayworth, maar Whitney had nooit de indruk gehad dat hun moeder gelukkig was. Ze leek vaak angstig, behalve wanneer haar man knopen voor haar doorhakte, en ze was heel jong gestorven. Ze overleed twee weken nadat Whitney haar studie geneeskunde had afgerond. Die studie was Whitney’s manier geweest om te ontsnappen aan de bijna vanzelfsprekende aanname dat ze in de voetsporen van haar ouders zou treden en in Hollywood zou belanden. Ze had bewust een totaal andere carrière gekozen. Nu, op haar negenendertigste, was ze een psychiater met een goedlopende praktijk.

Paige was zevenendertig, en haar grootste en enige prestatie was dat ze Emma’s leven inrichtte en alles deed om haar dochter beroemd te maken. De twee zussen verschilden als dag en nacht van elkaar. Whitney had altijd medelijden met Emma en wenste dat ze een leuker leven kreeg, waarin ze meer kind kon zijn en geen miniatuurvolwassene hoefde te spelen. Paige keek heel anders naar de carrière van haar kind. Zij had enkel Emma’s wereldwijde succes voor ogen en liet geen gelegenheid onbenut om verslaggevers en pr-mensen eraan te herinneren dat Emma de kleindochter was van Liz Winston. Ze wees zelfs op de uiterlijke gelijkenissen tussen

de twee. Alleen van die artikelen werd Whitney al treurig.

Paige en zij waren nooit getrouwd geweest, en Whitney had ook nooit naar een huwelijk verlangd. Trouwen stond haar zelfs tegen, omdat ze had gezien dat haar vader iedere minuut van haar moeders leven bepaalde. Ze maakte er geen geheim van dat de gedachte aan een huwelijk haar panisch benauwde. Het trok haar helemaal niet om de regie over haar leven uit handen te geven. Ze had nooit kinderen gewild en was in haar jeugd tamelijk ongelukkig geweest, in tegenstelling tot haar zus. Whitney vond dat zij en Paige een eenzame kindertijd hadden gehad. Ze waren grootgebracht door kindermeisjes, omdat hun moeder altijd ergens aan het filmen was en hun vader haar als een schaduw volgde en er dus ook niet voor zijn dochters kon zijn. Als hun ouders terugkwamen naar L.A. had hun vader het veel te druk om tijd met hen door te brengen. Hij voerde altijd overleg met producers en studiobazen over hun moeders volgende film.

Whitney hield van haar werk als psychiater en wilde niemands leven bederven of de last van een kind op zich nemen. Ze omringde zich graag met volwassenen en genoot van de vrijheid om te kunnen doen en laten wat ze wilde. Het beviel haar goed om alleen te wonen en alleen maar rekening te hoeven houden met haar eigen wensen.

Haar vastbeslotenheid om geen gezinnetje te stichten had haar leven een poos ingewikkelder gemaakt. Omdat ze met een boog om mannen heen liep die graag een echtgenote en kinderen wilden, had ze verhoudingen gehad met onverantwoordelijke playboys die het wel prettig vonden dat ze niet wilde trouwen. Ze had ook wel gedatet met emotioneel beschadigde mannen die zich überhaupt niet aan iemand konden hechten. Door de jaren heen ontmoette ze steeds meer gescheiden mannen, die bij afspraakjes in het weekend hun kinderen meenamen. Tijdens die dates luchtten de mannen

hun hart over hun hebbelijke, hatelijke exen en moest Whitney tijd doorbrengen met hun wrokkige kroost, dat beschadigd was door de scheiding. Ze deed haar uiterste best om niet bij hun drama's betrokken te raken, want ze wilde gewoon een rustige volwassen relatie zonder complicaties. De relatie met haar laatste vriend, een gescheiden vader van een met ivf verwekte dertienjarige drieling, was een nachtmerrie geweest. Ze waren midden in de nacht bedreigd door zijn neurotische ex-vrouw, naar wie hij uiteindelijk was teruggegaan, en Whitney had zich uit de voeten gemaakt toen de ex ook háár begon te bedreigen. Sindsdien had ze nooit meer gedatet met een gescheiden man met jonge kinderen.

Sinds vijf jaar ging ze om met een man die in haar ogen perfect voor haar was. Chad Phillips, een uiterst succesvolle durfkapitalist in de hightechwereld van Silicon Valley, was twintig jaar ouder dan zij en had vier volwassen kinderen. Whitney had wel met hen kennism gemaakt, maar bracht nooit tijd met hen door. Dat verwachtte hij ook niet van haar, en daarnaast was hij niet geïnteresseerd in een huwelijk of nog meer kinderen. Hij had een jacht dat in de zomer in de Middellandse lag en in de winter in het Caribisch gebied. Ze vonden het heerlijk om samen uitstapjes te maken en slaagden er elke maand in samen een rustig weekend door te brengen of iets leuks te ondernemen. Meer verlangden ze ook niet van elkaar. Ze mochten elkaar graag, maar Whitney had heel duidelijke grenzen en liet mannen nooit te dichtbij komen. Ze vond het niet nodig of wenselijk dat een man haar leven voor haar inrichtte. Chad had geen zin in een vrouw die afhankelijk van hem was. Na vijftien jaar was zijn ex nog steeds verbitterd over hun scheiding, en Whitney wilde niets te maken hebben met jaloezige stiefkinderen of boze exen. Chad en zij genoten intens van elkaar en van hun volwassen relatie. Daarnaast vond hij haar werk, haar schoonheid en

haar achtergrond erg boeiend. Whitney was een beeldschoone vrouw: lang, zoals haar vader, met lang donker haar, een porseleinwitte huid, delicate gelaatstrekken en een elegant, slank figuur. Haar moeders grote blauwe ogen waren het enige uiterlijke kenmerk dat ze met haar zus deelde.

Whitneys relatie met Chad beviel hun beiden erg goed, en hij vond het altijd wel intrigerend dat ze uit zo'n beroemde familie kwam en zo bewust het Hollywood-wereldje ontliiep. Hij bewonderde haar erom. Ze gebruikte haar beroemde naam nooit en had haar achtergrond zelfs nooit genoemd. Hij was er pas achter gekomen wie ze was toen ze al een jaar dateten. Whitney had nooit iets over haar familie gezegd, maar hij had toevallig een artikel over haar gelezen.

Hij had nooit kennismemaakt met Whitneys zus, die in Whitneys ogen al bijna haar hele leven een dwaas was. Volgens Whitney was Paige het prototype van een fanatieke, ambitieuze moeder wier leven draaide om het succes van haar kind. Dat klonk Chad nogal ongezond in de oren. Hij vond het heerlijk dat Whitney zo verstandig en stabiel was, ondanks een opvoeding die heel ongewoon moest zijn geweest. Het kwam hem wel goed uit dat ze door haar opvoeding nooit een huwelijk en kinderen had gewild. In de vijftien jaar sinds zijn scheiding had hij vrouwen ontmoet die hem wilden strikken en tot een huwelijk probeerden te verlokken. Hij vond het een verademing dat Whitney dat niet deed.

Chad was een vitale, actieve, gezonde, zeer succesvolle man van negenenvijftig die heel goed met Whitney kon opschieten. Ze stonden op het punt om met zijn jacht naar Italië te varen, waar ze hun jaarlijkse gezamenlijke zomervakantie zouden doorbrengen. Ze hadden elkaar nu een maand niet gezien, sinds ze met Onafhankelijkheidsdag een heerlijk weekend aan Lake Tahoe hadden doorgebracht. Ze maakten samen plezier zonder hun problemen met elkaar te delen. Chad was

al op zijn jacht, dat op dat moment nog in Monte Carlo lag, en over een paar dagen zou Whitney naar hem toe vliegen. Zoals elke zomer zou ze drie weken met hem op zijn jacht verblijven en daarna thuis een weekje de terugkeer naar haar werk voorbereiden. Alles in haar leven was doordacht en gepland. Spontane invallen waren niet haar stijl, want voor haar stond spontaniteit gelijk aan chaos.

Tijdens de eerste jaren van haar acteercarrière – die ondanks haar geploeter maar niet van de grond had willen komen – had Paige het in haar liefdesleven nog bonter gemaakt dan haar zus. Ze was typisch zo'n naïef, onschuldig meisje geweest dat een aantal foute Hollywood-vriendjes had gehad, allemaal flierefluiters die berucht waren om hun wangedrag. Er waren relaties die in het openbaar stukliepen, relaties met overspelige mannen die haar in verlegenheid brachten en relaties met acteurs die via haar in contact hoopten te komen met haar vader. Hoewel Bill Watts toen al in de tachtig was, werkte hij nog steeds, en die acteurs hoopten dat Bill hun agent kon worden en hun carrière een impuls kon geven. Paige had in die tijd zo'n puinhoop van haar leven gemaakt dat Whitney zich voor haar schaamde en haar onverantwoordelijk vond. Paige was bijna net zo mooi als hun legendarische moeder, maar op het gebied van mannen had ze haar zaakjes nooit voor elkaar.

De dood van hun moeder had Paige' wereld op zijn kop gezet. Destijds was ze vierentwintig geweest, en het verlies van hun moeder had geleid tot twee jaar drugsgebruik en afkicken in een kliniek waar veel beroemdheden werden opgenomen. In die tijd had Whitney in het ziekenhuis een klinische opleidingsperiode gevolgd.

De grootste klap was gekomen toen hun vader op eenen- en negentigjarige leeftijd stierf, twee jaar na de dood van hun moeder. Na het overlijden van Liz was Bill snel achteruitge-

gaan. Hij stopte vrijwel direct met werken en kreeg een steeds brozere gezondheid. Whitney had het idee dat haar moeders dood hem zo had geraakt dat hij niet verder wilde leven. In hun relatie waren ze volledig afhankelijk van elkaar geweest. Toen hij stierf, was Paige zesentwintig en Whitney achten-
twintig. Het was een verpletterend verlies voor hen beiden, maar zoals altijd bood Whitney de situatie met veerkracht, moed en een kalme zelfbeheersing het hoofd. Paige liep twee jaar lang met haar ziel onder haar arm en verspilde haar deel van de erfenis. Zonder haar ouders was ze in een vrije val van verwarring en wanhoop beland, waaraan ze uiteindelijk een einde had gemaakt met het besluit dat ze een baby nodig had om haar leven een basis, stabiliteit en een doel te geven. Omdat ze op dat moment geen serieuze relatie had, had ze een oude vriend van de middelbare school gevraagd spermadonor te worden. Hij was gay en was ontroerd dat ze hem vroeg. Hij had wel duidelijk gezegd dat hij in het leven van het kind geen actieve rol wilde spelen, maar dat sprak Paige juist wel aan. Ze wilde het kind in haar eentje grootbrengen. Vanwege hun oude vriendschap besloot hij haar te helpen. Paige was al zwanger toen ze het nieuws mededeelde aan Whitney, die diep geschokt reageerde. Kort na de geboorte van Emma was haar biologische vader ziek geworden en aan aids overleden. Whitney was hij Emma's geboorte aanwezig geweest en had erg te doen gehad met het kind, dat zou opgroeien zonder vader en met een moeder die niet goed voor haar kon zorgen. Ze was blij dat haar ouders dat niet meer hoefden te zien, maar uiteindelijk had de situatie beter uitgedraaid dan ze had gedacht. Tot haar stomme verbazing bleek Paige een zeer toegewijde moeder te zijn, wier hele leven om haar dochttertje draaide. Whitney was het niet eens met de opvoedingsmethoden van haar zus, maar Paige gebruikte in elk geval geen drugs meer en bracht Emma ook niet openlijk in gevaar, al was de ge-

dachte dat het kind een ster moest worden een obsessie voor haar. Whitney beseftte heel goed dat het allemaal veel erger had kunnen zijn. Ze was aangenaam verrast dat haar zus haar leven op orde bracht en zich op de zorg voor Emma richtte.

Omdat de zussen allebei in L.A. woonden, ging Whitney af en toe bij Paige en Emma langs. Ze kon niet ontkennen dat Emma snoezig, slim en schattig was, en die enkele keer dat ze het leuk vond om een kind om zich heen te hebben, kon ze haar hart ophalen bij Emma. Maar Emma was haar nichtje, en ondanks haar cynische kijk op kinderen moest Whitney erkennen dat Paige het moederschap serieus nam. Ze nam haar dochters modellen- en acteercarrière zelfs nog serieuzer. Paige stoomde Emma klaar voor het sterrendom en zette zichzelf vaak voor schut op televisie- en filmsets. Whitney moest toegeven dat haar zus een succesvolle carrière voor Emma had opgebouwd, al was haar beoogde doel Whitney een doorn in het oog.

In een aantal opzichten vond Whitney haar zus nog steeds een dwaas, maar dat was Paige niet als het om Emma's carrière ging. Ze was zo gericht op Emma's werk dat er in haar leven geen plaats was voor andere dingen. Af en toe had ze nog een verhouding met een tweederangs acteur – meestal iemand die ze op de set van Emma's serie had ontmoet –, maar die romances duurden nooit lang. Ze was zo fanatiek en zo geobsedeerd door Emma's carrière dat ze bijna alle verstandige, normale mannen afstootte. Omwille van Emma probeerde Whitney haar zus niet te veel te bekritisieren. Ze vond het leuk om bij haar nichtje te zijn, maar het kwam niet vaak voor dat ze alle drie tijd hadden om iets af te spreken. Whitney had het druk met haar patiënten en haar werk, en Paige zat altijd in de auto om Emma van de ene les naar de andere te brengen. 'Weet je, tante Whit, er komt een dag dat ik een grote ster ben,' zei Emma altijd spottend als ze bij haar tante

was en haar moeder haar niet kon horen. Dan draaide ze een kleine pirouette en moest ze lachen.

‘Dat ben je al,’ hielp Whitney haar herinneren. ‘Je zit in een televisieserie. Wat wil je nog meer?’

‘Nou, ik wil wel op voetbal,’ antwoordde Emma dromerig. Het leek haar geweldig om met andere meisjes in een elftal te zitten.

‘Ik denk niet dat je moeder dat goedvindt,’ zei Whitney.

‘Nee. Ze zegt dat ik dan geblesseerd raak of een tand verlies of zo. Maar het lijkt me zo leuk.’

‘Als je wat ouder bent, kun je zulke beslissingen zelf nemen,’ hield Whitney haar voor. ‘Dan kun je worden wat je wilt.’

‘Dat gaat niet gebeuren zolang mama er is,’ merkte Emma treurig op. ‘Ze doet zoveel voor me dat ze me vermoordt als ik niet blijf acteren.’ Paige wist Emma’s leven zo te sturen dat het meisje precies de juiste hoeveelheid druk en schuldgevoel ervaarde. ‘Ze zegt dat ze haar eigen acteercarrière heeft opgegeven om mij net zo beroemd te maken als oma. Ze denkt dat ik later een Oscar win.’

‘Als je actrice wilt blijven, gebeurt dat misschien wel.’ Op dit moment gaf Paige haar dochter geen keuze, en Whitney had medelijden met het meisje. Emma was een slaaf van haar moeders ambities, maar dat durfde Whitney niet hardop tegen haar nictje te zeggen. Misschien kon ze het onderwerp eens aansnijden als Emma wat ouder was. Nu, op haar negende, was ze nog te jong.

‘Mama zegt dat jij psychiater bent omdat je iedereen in Hollywood gestoord vindt,’ zei Emma opeens. Whitney lachte.

‘Daar heb ik nog nooit zo bij stilgestaan, maar misschien heeft ze wel gelijk. Er zijn beslist genoeg gestoorde mensen in jouw vak.’ Op een bepaalde manier rekende ze haar zus ook tot die groep, en daar was Emma de dupe van. Het leven

van een kindsterretje was niet makkelijk of leuk. Whitney had een paar patiënten die als kind in films of series hadden meegespeeld en daar later een hoge prijs voor hadden betaald. Dat zou ze Emma willen besparen, maar ze wist dat het meisje nu al offers bracht. Whitney kon alleen maar machteloos toekijken en elke gelegenheid benutten om haar nichtje wat ontspanning te bieden. Als Paige het goedvond dat ze samen iets afspraken, hadden ze het in elk geval naar hun zin. Plezier maken, speelafspraken en omgaan met andere kinderen waren bezigheden die niet in Emma's agenda voorkwamen.

Whitney had Paige en Emma al een paar weken niet meer gezien. Ze hadden het alle drie druk gehad, maar ze wilde hen nog spreken voordat ze aan het einde van de week naar Europa zou vliegen om op Chads jacht vakantie te vieren. Ze keek uit naar haar verblijf in Italië. Ze waren van plan om direct na haar aankomst naar Portofino te varen. Dat was een van hun favoriete plekjes, een romantisch havenstadje op de route naar Corsica, Sardinië en andere idyllische locaties. Whitney popelde om in het vliegtuig te stappen en was al een paar dagen bezig haar koffer in te pakken. Ze wist dat ze geen tijd meer had om Paige en Emma te zien, maar ze wilde hen voor haar vertrek nog wel even bellen.

Op de terugweg van Emma's balletles haalde Paige iets te eten voor hen. Ze hadden maar een halfuur de tijd voordat Emma's stemcoach arriveerde. Ze had twee grote salades gekocht en zette die op de keukentafel neer.

'Bah, alweer salade,' mopperde Emma. 'Waarom eten we geen pizza?'

'Omdat je de ster van een televisieserie bent, weet je nog?'

'Mag ik dan nooit pizza eten?'

'Natuurlijk wel. We hebben twee dagen geleden nog pizza gegeten. Je krijgt het alleen niet elke avond.'

‘Waarom niet? Ben je soms bang dat ik dik word?’ Emma’s ogen hadden een boosaardige glans, die Paige niet kon waarden. Stel je voor dat Emma zich over een paar jaar ging volproppen om zich tegen haar moeder af te zetten! Het was een angstaanjagende gedachte.

‘Jij wordt niet dik, dat zit niet in ons DNA.’ Whitney en zij waren altijd slank geweest, net als hun moeder, maar Emma vond het soms leuk om haar te treiteren. Ze wist precies hoe ze haar moeder op de kast kon krijgen, dus Paige zag nu al op tegen haar puberteit. ‘En als we die musical op Broadway gaan doen, kun je beter niet aankomen.’

‘Kan me niks schelen,’ zei Emma schouderophalend. Met lange tanden begon ze aan haar salade, en ze hield op met eten toen de stemcoach arriveerde. Nadat de coach twee uur was geweest, ging Emma onder het toeziend oog van haar moeder in bad. Daarna namen ze nog drie kwartier haar tekst voor de volgende dag door. Emma kende alle tekst uit haar hoofd, maar ze was inmiddels moe en maakte een paar foutjes. Tegen de tijd dat ze in slaap viel, bleef Paige nog even glimlachend naar de dichtvallende ogen van haar dochter kijken. Emma was meteen in diepe rust.

‘Welterusten, mooi sterretje van me,’ fluisterde ze. Zachtjes deed ze de deur achter zich dicht. Hoewel het een veeleisende dagtaak was om een grootse carrière op te bouwen, had ze nergens spijt van. Door Emma waren haar dromen bewaarheid, en nu zou ze zorgen dat Emma’s wensen uitkwamen. Ze zou haar dochter dromen geven waarvan Emma zich nu nog niet eens bewust was.